

безъ война. Какъвъ ми е той запорожецъ, ако не е билъ ни веднѣжъ агаренина?“

„Добръ казва,“ помисли си Булба.

„Не мислете, панове, че азъ ви казвамъ това, да развалимъ мирътъ; да пази Господъ! азъ рекохъ токо така, речъ му доде. Имаме оште храмъ Божи, грѣхота е да се рече, какъвъ е: толкова годинъ има, отка, съ Божия милость, стои Съчь, а и до сега, нѣ да речемъ отвѣнъ черковата, ами и иконитѣ стоѣтъ безъ премѣна; да бѣ се подканилъ нѣкой баре съ сребърна одежда да ги обкове; штото имъ е подарено нѣшто отъ завѣштание, само това е; но и това даяние би малко, заштото казацитѣ покойни оште приживѣ сичко пропиха речи. Това го казвамъ, нѣ да захванемъ война съ невѣрнитѣ: ние сме обѣштале султану миръ, и грѣхота ште да е, заштото сме се кѣле въ законътъ си.“

„Какво бърка той тамъ?“ рече си Булба.

„Та, както видите, панове, война не може да се захване: рицарска честь не позволява. А азъ, спроти моятъ плитѣкъ умъ, мисля така: да пуснемъ младитѣ съ канци; нека подраштатъ малко анадолскитѣ бръгове. Какъ ви се чини вамъ?“

„Води ни, води сички ни!“ завикахъ отъ вси-странѣ: „готови сме за вѣра глави да положимъ.“

Войводата се уплаши; той никакъ не искаше да подига сичкото Запорожје: видѣше му се неправо нѣшто да пресѣче мирътъ въ това време. „Дозволете ми, панове, да кажъ оште една рѣчь!“

„Стига!“ викахъ запорожитѣ: „пѣ-харно отъ това нема да кажешъ.“

„Кога е така, нека така да бѣде. Азъ съмъ слуга на вашата воля. То се знае, и Писанието казва, гласъ народенъ е Божи гласъ. Никой не може да измисли нѣшто пѣ-умно, отъ колкото народътъ измисли. Но ето каква е работата: вие знаете, че султанътъ не ште да остави безнаказана тая забава на младитѣ ни. Та да бѣдемъ на зѣла края готови, и силитѣ ни да бѣдѣтъ прѣсни, та отъ никого да се не побоимъ. А додѣ ни нема може и татарштината нападна: тѣ, турскитѣ кучета, въ очи се не спущатъ и не смѣѣтъ да додѣтъ въ кѣштата домакину, а може отзадъ да ухапѣтъ за пета, и тѣко ухапватъ. Па не ли трѣгнѣ работата правда да казваме, ние и канци немаме толкова нагтовени, па и барутъ немаме намѣгнѣ толкова, дѣто да могатъ сичкитѣ